

И отиваше Георги на чешмата. А тамъ голѣмата църква, съ кубета, които лъщятъ на слънцето тъй ослѣпително. Не единъ пжть се е запиралъ той тамъ да гледа цвѣтнитѣ стѣкла по прозорцитѣ и какъ цвѣтоветѣ имъ се прѣливатъ въ джгови шарки . . . Но това — за малко. Слѣдъ като се върне отъ вода, той трѣбва да помага на майка си при стана, да ѝ навива масури, да ѝ подава совалката, когато тая се изплъзне изъ ржката ѝ и полѣти натамъ. А майка му тече и пѣе стари и жални пѣсни, или пѣкъ му разказва приказки, които Георги толкова обичаше!

Ала отъ работа или отъ настинка, — майка му се поболѣ. Какъ стана това — никой и не сѣти. Закашля, послѣ треска и — легна. Идва леля му Гина, нѣкаква баба, послѣ донесоха буренъ, даваха ѝ да пие . . . А Георги гледаше всичко това и не знаеше, какво става въ него. Единъ пжть леля му Гина го притисна къмъ гърдитѣ си, цѣлуна го по косата и той усѣти, какъ една сълза прогори страната му.

— Лельо, каза ѝ тихо той. — Ще оздравѣе ли мама?

— Ще, сине, ще — каза леля му, като го цѣлуна още еднажъ — ще, ала трѣбва да викаме докторъ, да купуваме цѣрове . . . А ние нѣмаме пари . . .

„Нѣмаме пари . . .“ А трѣбватъ цѣрове . . . Докторъ да се вика . . . Цѣлата тая нощъ той не спа. Той познаваше доктора, много добръ — не е ли високия оня човѣкъ, съ голѣмата брада и златнитѣ очила; нали той идва у Иванкини, когато бѣше боленъ баща ѝ? . . . Той е добъръ докторъ, той ще излѣкува майка му . . . Ами пари? . . . Какъ е свѣтло вънъ!